

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De remediis contra iram propriam & alienam. Pars IIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

veniam merear. Mirum est, q̄ postquam humana natura coniuncta fuit & vnita diuina; quomodo aliquis ausus fuit manum mittere in hominem, vel eum occidēdo, vel verberādo, nisi diuino imperio, quod sit auctoritate legis diuinæ. Quādo aliqua mulier nupsit alicui regi, omnes de regno illo deferunt etiā minimo de genere ipsius: quātum ergo deferendū est hominibus, cū humana natura matricata est filio Dei? Præterea si **cruci** tanta reuerentia exhibetur, quia coniuncta fuit corpori Christi per modicum tempus: quanta reuerentia exhibēda est humanae naturæ, quæ vnita est diuinæ; ita q̄ nunquā ab ea separabitur? & hæc sufficiat de peccato homicidij. De aliā vero iniectione manuum iniusta, de qua videbitur hic esse dicēdū, nil dicitur: quia in magna parte sunt eadem, quæ debent hominem cohibere à peccato isto, cum his quæ sunt dicta contra peccatū homicidij.

De remedijs contra iram propriam & alienam. PARS III.

Notandum q̄ contra iram alienam triplex potest esse remedium. Contra iram verò propriam octo assignabimus remedia. ¶ Primū remedium contra iram alienam, est mollis responsio, vnde Prou. 15. Mollis responsio frangit iram: sermo durus suscitāt iras. & Prou. 25. Lingua mollis confringer duritiam. & hoc est vnum de miraculis spiritualibus, quòd molle facit durum. vnde legitur in *Vitis patrum* de abbate Macharij, q̄ cum properaret ad quendam locum, discipulus eius præcedens ipsum obuiavit euidā sacerdoti idolorū portanti lignum grande. Cui dixit discipulus Macharij: Quò vadis dæmon? At ille iratus percussit eum ira quòd fere mortuum reliquit. Cui postea obuians Abbas Macharij ait: Salueris laborator, salueris. At ille, Quid in me boni vidisti, vt ita me salutes? Cui senex, Quia vidi te laborantē. Cui sacerdos, Et ego ex tua salutatione cognoui te seruū magni Dei. Sed quidam monachus male me salutauit, quem ego plagis affeci: & statim cōpunctus est sacerdos idolorum, petiitque veniam: & duxerunt vulneratū vsque ad cellam, & sacerdos idolorum monachus factus est. & dixit Hier. Vide quid lenitas sermonis fecerit, & quid austeritas. Homo iratus est velut olla bulliēs. Pro. 15. Os fauorum ebullit stultitiam. Ideo aqua frigida mollis responsionis superfundēda est. Eccl. 18. Nonne ardorem refrigerabit ros? Dulce verbum est velut ros refrigerans ardorem iræ: & sicut ex ore exit flatus vnde ignis materialis accēditur, & sputū vnde extinguitur: sic ab ore exit verbum durū vnde ignis iræ accēditur, & dulce verbū vnde ignis iræ extinguitur. Ad quod videtur pertinere illud Eccl. 28.

Si

Si sufflaueris, quasi ignis exardebit: & si spereris super illam, extinguetur. Vtraque ex ore proficiscitur. Nec mirum si duris verbis ignis irae accenditur. cum collisio durorum corporum ignem materiale[m] producat. ¶ Secundum remedium contra iram alienam est silentium. vnde Prou. 26. Cum defecerint ligna extinguetur ignis. Velut ligna se habet verba, quae respondentur homini iracundo, vnde ignis irae nutritur. Eccle. 8. Ne litiges cum homine litigioso, & non struas ligna in igne eius. Securus cui esset omnino recedere ab irato, sicut aliquis recedit ab igne quando non vult comburi, neque calcari ab eo. vnde ad Rom. 12. Vos defendentes charissimi, sed date locum irae. ¶ Tercium remedium contra iram alienam, vel odium, est beneficium. vnde Prou. 25. Si esurierit inimicus tuus, ciba illum: si sitit, da illi aquam bibere. Prunas enim congeres super caput eius. Beneficia quae amico exhibentur, sunt velut prunae accendentes inimicos eorum amorem. vnde legitur in Vitis patrum de quodam eremita nomine Theon. qui habebat gratiam sanandi aegros, & cum venissent latrones putantes eum habere multum auri, ipse fecit eos foribus affixos, & mane cum incolae vellent eos combure pro furto, ipse ait: Sinite eos abire illaesos, alioquin a me accipiet gratia sanitarum: & statim ipsi latrones conuersi sunt ad Dominum. Legitur etiam de quodam qui vocabatur Amos, qui in deserto in eremo morabatur, quod latrones ei auferrebant panes quibus vesceretur. Vnde Amos precepit duobus draconibus ut custodiret ostium cellae. Et cum latrones venissent ad ostium cellae, videntes dracones obstupuerunt, quos inuenit Amos pre timore semimortuos: & fecit eis parari mensam, & compuncti facti sunt sancti homines.

¶ De remedio contra iram propriam.

¶ **S** Q V I T V R de remediis contra iram propriam. ¶ Quotid primum est consideratio Dominicae passionis. Greg. Si passio Domini ad memoriam reuocetur, nihil adeo durum quod non animo toleretur, quod remedium nobis insinuat in libro Num. 21. vbi legitur quod filii Israel respicientes serpentem in deserto, sanabantur a moribus serpentium ignitorum, Vnus de serpentum ignitis est ira, a quo quis sanatur, si diligenter intendat quid Christus pro eo in cruce passus sit. Tunc enim patienter sustinebit quod quid oportebit eum pro amore Christi pati. ¶ Secundum est silentium vnde super illud Prou. 12. Fatuus statim indicat iram suam. ¶ Tercium est gloss. Natura irae est ut prolata magis ferueat, occultata languescat. & Prou. 26. Qui imponit stulto silentium, iras mitigat. Stultus est homo superbus, quasi stans altus, praecipue si iracundus.

Homo enim iracundus non solū est stultus, sed etiam quasi insanus. Unde si silentiū ei imponatur, irā mitigā. ur. Ad hoc potest referri quod legitur in Vitis patrū de abbate Isaac, qui requisitus à quodā fratre quare dæmones eū timerent. Respōdit, ex quo factus sum monachus statui apud me, vt iracūdia extra gressu meum non procederet, & ideo timēt me ita dæmones. Legitur etiam de beato Achille, q̄ quidā senex venit ad eum, & vidit ipsum sanguine expuentē, & requisitū quid hoc esset. Cui Abbas Achilles respōdit: Sermo erat cuiusdā fratris qui me cōtristauerat, sed repugnaui, vt non illū discerem, sed petij Dominum vt tolleretur à me, & factus est ille sermo sanguis in ore meo. Et postqua expui in eū, requieui, sed ipsam trinitā & sermonem illū sum oblitus. Ad istud secundū remediū videtur pertinere illud Psal. Posui ori meo custodiā. ¶ Tertiū remediū est, cōsideratio diuinæ ordinationis. Nullū malū pœnæ potest inferri nobis, nisi diuinā ordinatione, quod magnū solatiū debet esse fidelibus. Omnis enim tribulatio velut oratio est, quam celestis medicus qui discretissimus est, & fidelissimus, habet quasi in vtre suo, iuxta illud Psal. Statuit aquas quasi in vtre, & inde dispētat eā filiis suis prout videt expedire. Ideo māsuētē & patiētē tolerāda est tribulatio. Istā rationem insinuat nobis Dñs, Ioan. 18 dicens: Calicē quem dedit mihi Pater, non vis vt bibam illum: Tribulatio etiam est quasi virga in manu matris amātissimæ: quia in manu Dei, qui filios suos diligit super omnem matrē. Ela. 49. Nūquid obliuisci potest mulier infāntē suū, vt nō misereatur filio vteri sui? Et si illa oblita fuerit, ego tamē nō obliuiscar tui. Non est multū timēda virga, quæ est in manu matris amātissimæ, scilicet misericordiæ Dei præcipuē quādo aliquis sperat per virgam huiusmodi à gladio pœnæ æternæ liberari. Ad hanc ordinationē respiciebat Dauid, de quo legitur 2. Reg. 16 q̄ cū Semei malediceret sibi, & Abisai cōminaretur maledicēti, ait Dauid: Dimitte eum, vt maledicat iuxta præceptum Domini. ¶ Quartū remediū est cōsiderare vtilitatem quam habet tribulatio, quæ toleratur tam in præsentī, quā in futuro. Hanc vtilitatē insinuat Dauid quando dicit de persecutoribus: Circūdederunt me sicut apes. Apes aculeo pungunt, sed ex alia parte mel tribuunt, & licet timeātur quia pungūt, amātur quia mel tribuūt. Sic persecutores licet pungāt, dum tribulationem inferunt: tamē amādi sunt, quia mel celestis dulcedinis quodā modo conferunt. Materiam enim æternæ coronæ homini ministrant. ¶ Quintum remediū est, cōsideratio sta-